

AIZUPES

TILL SPONSORER OCH BIDRAGSGIVARE TILL UNGDOMSBYNN DZIVESPRIEKS - LIVSLUST I LETTLAND

VÅR VISION TAR FORM! DRÖMMEN HÅLLER PÅ ATT BLI VERKLIGHET

När vi nu ser våra byggkillar på plats tillsammans med de första föräldralösa ungdomarna, känner vi att vi är på rätt väg.

Nu är förvandlingen i full gång, förvandlingen från nedlagt sjukhus till bostäder för ungdomar och läroplatser plus lokaler för yrkesutbildning. Golvet i bottenvåningen byggs upp från grunden med dränering, rördragning, golvvärme, betonggjutning. Runt huset läggs ny dränering och diken för rör och elledningar grävs. De lettiska byggarbetarna, som arbetar tillsammans med oss, gör ett bra jobb och det är roligt att se våra första ungdomar i arbete. Dzivesprieks växer fram – med ert hjälp.

TUR ATT VI INTE VISSTE...

Det är bara drygt ett år sedan, som Kerstin Nordin och Christer Magnusson för första gången vandrade genom det nedlagda sjukhuset Aizupe och fick se vilka möjligheter som fanns här.

Kerstin såg för sig hur man kunde bygga om och förbättra det omoderna och nedslitna huset. "Här kan vi slå ut en vägg. Här kan

bli fint med nya ljusa färger och trevliga möbler. Vi bygger toaletter och duschar och ett nytt kök", fäntiserade hon.

Där kunde det hela slutat om hon hade vetat mer om hus. Hon fick lära mer om hus. Proffsen från Byggnadsstyrelsen, Bussiga Brigaden, gjorde entré. Här hade ingenjörerna fått något att bita i. Och

det gjorde de. De undersökte, mätte, beräknade, skakade på huvudet, fann lösningar, ritade och bestämde sig slutligen för att behålla de flesta väggarna och taket. I övrigt borde allt rivas ut. En totalrenovering var nödvändig. Kerstin accepterade deras yrkesmässiga bedömning och bad dem skriva ner vad de behövde.

De skrev önskelistor.

...MEN MED ER HJÄLP SÅ GÅR DET

Det var nu vi började ana vad vi hade givit oss in på. Kerstin tog ett djupt andetag och började ringa. Vi hade ett hus, som efter ett noggrant rivningsarbete endast bestod av väggar och tak.

I övrigt fanns ingenting.

Nu gällde det att få ihop material, transporter, lagerutrymmen, personal och allt skulle vara gratis eller näst intill, för pengar fanns inte heller. Det vi hade var ett antal mycket entusiastiska supportrar på bägge sidor om Östersjön. Nu har vi också lärt oss att det finns massor av positiva, hjälpsamma människor inom näringslivet. För det är ju inte utan en viss bävan, som man ringer runt och ber om att få saker gratis. Men överallt har vi träffat på vänliga människor, som verkligen ställt upp med vad de kunnat. Vi har fått nästan allt på våra önskelistor. Det som vi har köpt har vi fått till kraftigt rabatterade priser. Vi känner stor tacksamhet för detta.

Efter ansökningar till fonder och företag om kontanta medel har vi också lyckats få ihop en del pengar och dagligen flyter det in bidrag från privatpersoner.

TVÅ SYSTEM SOM MÖTS

Det är inte långt till Lettland i mil räknat. Men mellan oss ligger Östersjön och lettiska tullen. Det har varit många turer för att få över byggmaterial, många telefonsamtal, problem att få tag i bilar och chaufförer, köer för att komma med båtar, otaliga tullpapper, inställda båtturer, borttappade laster, långa resor till avlägsna hamnar långt utanför Riga.

Utom de svenska transportfirmor som verkligen ställt upp för oss vill vi berätta om vår specielle vän Jojje.

Jojje är chaufför och bor i sin förarhytt för det mesta. Han har kört över en transport för oss och

via mobilen givit oss många värdefulla tips och satt oss i kontakt med rätt folk. Han har också lovat att köra för oss igen och det är vi speciellt tacksamma för.

När vår hängivne fastighetsförvaltare Maris såg Jojje köra in den första långtradaren på gårdsplanen fick han något vilt i blicken. Det var inte enbart med glädje som han hjälpte till att lasta av i mörkret. Otto, Reino och Lasse såg hur Maris kastades mellan beundran för de fina sakerna och en kraftig oro. Nu stötte vi på något som vi inte hade tänkt på tidigare. Natur-

ligtvis hade vi läst om ökad brottslighet i Baltikum men som svensk har man svårt att ta till sig att det verkligen händer. Maris oro var dock ytterst påtaglig. Han var rädd för att folk på trakten skulle få veta vad som fanns i våra hus och att detta skulle sprida sig och locka tjuvar. Han var glad att bilen hade kommit sent på kvällen i skydd av mörkret. Han läste noggrant överallt och tog med sig de mest dyrbara verktygen hem.

Vi har tagit denna oro på allvar och har anställt vakter, som patrullerar området på nätterna.